ദാനിയേലിന്റെ പുസ്തകം - നൂറ്റി അറുപത്തിമൂന്ന്

പ്രവചനത്തിന്റെ മറനീക്കം: ദാനിയേലിന്റെ പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിന്റെ അന്വേഷണത്തിലേക്ക്

Jeff Pippenger
2024-03-28

ഇപ്പോൾ നാം ദാനിയേലിന്റെ പതിനൊന്നാം അധ്യായം ക്രമമായി പരിശോധിച്ചു തുടങ്ങും.

> മേദ്യനായ ദാര്യാവേശിന്റെ ഒന്നാം ആണ്ടിൽ ഞാനും അവനെ സ്ഥിരീകരിപ്പാനും ബലപ്പെടുത്താനും നിന്നിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഞാൻ നിന്നെ സത്യം അറിയിക്കാം. ഇതാ, പേർഷ്യയിൽ ഇനിയും മൂന്ന് രാജാക്കന്മാർ ഉയർന്ന് വരും; നാലാമൻ അവരൊക്കെയിലും വളരെ സമ്പന്നനായിരിക്കും; തന്റെ സമ്പത്താൽ ലഭിച്ച ശക്തിയാൽ അവൻ യവനരാജ്യത്തിനെതിരെ എല്ലാവരെയും ഉണർത്തിവിടും. പിന്നെ വലിയ ആധിപത്യമോടെ ഭരിക്കയും താൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പരാക്രമശാലിയായ രാജാവ് ഉയർന്ന് വരും. എന്നാൽ അവൻ ഉയർന്ന് വന്നതുമാത്രം അവന്റെ രാജ്യം തകർന്നു ആകാശത്തിന്റെ നാലു കാറ്റുകളിലേക്കു വിഭജിക്കപ്പെടും; അതു അവന്റെ സന്തതിക്കല്ല, അവൻ ഭരിച്ച ആധിപത്യത്തിനൊത്തതുമായിരിക്കയുമില്ല; അവന്റെ രാജ്യം പറിച്ചുമാറ്റപ്പെട്ട് അവരെ കൂടാതെ മറ്റുള്ളവർക്കു ഏല്പിക്കപ്പെടും. ദാനീയേൽ 11:1–4.

ഗബ്രിയേൽ ദാനിയേലിനെ ആദ്യം അറിയിക്കുന്നതു, ദാര്യാവേശിന്റെ ആദ്യവർഷത്തിൽ താനും അവനോടൊപ്പം പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നതാണ്; അതേ വർഷത്തിലാണ് ദാര്യാവേശിന്റെ സഹോദരപുത്രനും അവന്റെ സേനാനായകനുമായവൻ ബാബിലോനെ കീഴടക്കുകയും ബെൽശസ്സരെ വധിക്കുകയും ചെയ്തത്. പത്താം അധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യവാക്യപ്രകാരം ഈ ദർശനം ദാനിയേൽ കോരെശിന്റെ മൂന്നാം വർഷത്തിൽ പ്രാപിക്കുന്നു; അതിനാൽ “അവസാനകാലത്തെ” പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ചിഹ്നങ്ങളായി ഗബ്രിയേൽ ദാര്യാവേശിനെയും കോരെശിനെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ബെൽശസ്സരും ബാബിലോണും മേദോ-പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യം ക്രി.മു. 538-ാം വർഷത്തിൽ കീഴടക്കി.

> “ക്രി.മു. 538-ൽ സൈറസ് ബാബിലോണിനെ വളഞ്ഞു; തന്ത്രപ്രയോഗത്തിലൂടെ അവൻ അതിനെ കീഴടക്കി; പെർഷ്യാക്കാർ കൊന്ന ബെൽശസ്സറിന്റെ മരണത്തോടുകൂടെ ബാബിലോൻ രാജ്യം നിലനിൽക്കാതെയായി.” — Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

ക്രി.മു. 538-ആം വർഷത്ത ിൽ, ദാനിയേൽ ഒൻപതാം അധ്യ ായം രേഖപ്പെ ടുത്ത ി.

> മുൻ അധ്യായത്തിൽ [എട്ടാം അധ്യായം] രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ദർശനം ബെൽശസ്സർ രാജാവിന്റെ മൂന്നാം ആണ്ടിൽ, ക്രി.മു. 538-ൽ, നൽകപ്പെട്ടതാണ്. അതേ വർഷത്തിൽ തന്നേ, ദാര്യാവേശിന്റെ ആദ്യ ആണ്ടും ആയിരുന്നപ്പോൾ, ഈ അധ്യായത്തിൽ [ഒമ്പതാം അധ്യായം] വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ നടന്നു." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

ക്രി.മു. 538-ൽ ബെൽശസ്സറിന്റെ മൂന്നാമത്തെയും അവസാനത്തെയും വർഷമായ ദാര്യാവേശിന്റെ ഒന്നാം വർഷത്തിൽ, യഹോവ കല്ദയ്യരുടെ ദേശത്തെ ശിക്ഷിക്കുകയും അതിനെ ശൂന്യമാക്കുകയും ചെയ്തു.

> ഈ ദേശമൊക്കെയും ശൂന്യവും വിസ്മയവുമാകുകയും, ഈ ജാതികൾ എഴുപതു വർഷം ബാബേൽരാജാവിനെ സേവിക്കുകയും ചെയ്യും. എഴുപതു വർഷം തികഞ്ഞശേഷം, ബാബേൽരാജാവിനെയും ആ ജാതിയെയും അവരുടെ അകൃത്യത്തിനായി, കല്ദയരുടെ ദേശത്തെയും ഞാൻ ശിക്ഷിക്കും എന്നു യഹോവ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു; അതിനെ ഞാൻ എന്നേക്കുമുള്ള ശൂന്യതകളാക്കും. യിരെമ്യാവു 25:11, 12.

പത്താം വചനത്തിൽ, ബാബിലോന്റെ ശിക്ഷയിലേക്കു നയിക്കുമ്പോൾ കർത്താവ് "ശേഷം" എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ബാബിലോൻ ശൂന്യമാക്കപ്പെട്ട "ശേഷം," ദൈവജനത്തിന്നുവേണ്ടി തന്റെ നന്മയുള്ള പ്രവൃത്തി കർത്താവ് നിർവഹിക്കും.

> യഹോവ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്യുന്നു: ബാബേലിൽ എഴുപതു വർഷം പൂർത്തിയായ ശേഷം ഞാൻ നിങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചു, നിങ്ങളെ ഈ സ്ഥലത്തേക്കു മടങ്ങിവരുത്തുന്നതിൽ നിങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ച എന്റെ നല്ല വചനം നിറവേറ്റും. യിരെമ്യാവു 25:10.

എഴുപത് വർഷത്തെ പ്രവാസബന്ധത ക്രി.മു. 606-ൽ ആരംഭിച്ചു.

> "ക്രി.മു. 606-ൽ ആരംഭിച്ച എഴുപത് വർഷങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അവയുടെ അവസാനഘട്ടത്തിലേക്ക് അടുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് ദാനിയേൽ ഗ്രഹിച്ചു." — ഉറിയാ സ്മിത്ത്, Daniel and the Revelation, 205.

എഴുപതു വർഷത്തെ ബന്ദ ിത്വ ം ക്രി.മു. 606-ൽ ആരംഭിച്ച ു, ക്രി.മു. 536-ൽ അവസാനിച്ച ു; അത് ക്രി.മു. 538-ൽ ബെൽശസ്സ ർ മരിക്ക ുകയും ബാബേൽ ശൂന്യ മാകുകയും ചെയ്തതിന്റെ രണ്ട ു വർഷങ്ങ ൾക്ക ് ശേഷം ആയിരുന്ന ു. അത് കോരേശിന്റെ മൂന്ന ാം ആണ്ട ായിരുന്ന ു. ഗബ്രിയേൽ ഹിദ്ദേ ക്കേ ൽ നദിയുടെ പ്രവചനം കോരേശിന്റെ മൂന്ന ാം ആണ്ട ിൽ സ്ഥ ാപിക്ക ുന്ന ു; അതുപോലെ, പതിനൊന്ന ാം അധ്യ ായത്ത ിലെ വിവരണം ദാര്യ ാവേശിന്റെ ഒന്ന ാം ആണ്ട ിനെ പരാമർശിച്ച ുകൊണ്ട ാണ് ആരംഭിക്ക ുന്ന ത്; അങ്ങ നെ ചെയ്യ ുന്ന തിലൂടെ അവൻ രണ്ട ു പ്രത്യേ ക വർഷങ്ങ ളെ തിരിച്ച റിയിക്ക ുന്ന ു. ക്രി.മു. 538-വും ക്രി.മു. 536-വും രണ്ട ും

നിയമിക്ക പ്പെ ട്ട കാലങ്ങ ളായിരുന്ന ു; ക്രി.മു. 538 എഴുപതു വർഷങ്ങ ളുടെ
പ്രവചനം സമാപിക്കേ ണ്ട നിയമിക്ക പ്പെ ട്ട കാലമായിരുന്ന ു; ക്രി.മു. 536
എന്ന ാൽ, ക്രി.മു. 538-ന് “ശേഷം,” കർത്ത ാവ് തന്റെ ജനത്ത ിന്ന ായി തന്റെ
നല്ല പ്രവൃത്ത ി നിറവേറ്റേ ണ്ട നിയമിക്ക പ്പെ ട്ട പ്രവചനകാലമായിരുന്ന

ക്രി.മു. 538-വും ക്രി.മു. 536-വും രണ്ടും നിയമിതസമയങ്ങളാകുന്നു; അവ രണ്ടും രണ്ടു ചരിത്രപുരുഷന്മാരാൽ പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്നു; ഒരുവൻ മീഡിയയുടെ ആദ്യരാജാവും രണ്ടാമൻ പേർഷ്യയുടെ ആദ്യരാജാവുമായിരുന്നു. യാഥാർത്ഥ ഇസ്രായേൽ യാഥാർത്ഥ ബാബിലോണിൽ ബദ്ധരായിരുന്ന എഴുപത് വർഷങ്ങളുടെ അവസാനം, ആത്മീയ ഇസ്രായേൽ ആത്മീയ ബാബിലോണിൽ ക്രി.വ. 538-ാം വർഷം മുതൽ 1798 വരെ ബദ്ധരായിരുന്ന ആയിരത്തി ഇരുനൂറ്റി അറുപത് വർഷങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു. 1798 ഒരു “നിയമിതസമയം” ആയിരുന്നു; അപ്പോൾ പ്രവചനപരമായി “അവസാനകാലം” എന്നു തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്ന കാലഘട്ടം ആരംഭിച്ചു. “നിയമിതസമയം” ആയി പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്ന ക്രി.മു. 538-വും ക്രി.മു. 536-വും “അവസാനകാലം” എന്നു പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

> “നിരന്തരമായ ഈ ദീർഘകാല പീഡനത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഭൂമിയിലെ ദൈവസഭ, പ്രവാസകാലത്ത് ബാബിലോണിൽ തടവിൽ പാർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന യിസ്രായേൽമക്കൾ എത്ര യഥാർത്ഥമായി അടിമത്തത്തിൽ ആയിരുന്നുവോ അത്ര തന്നെ യഥാർത്ഥമായി തടങ്കലിലായിരുന്നു.” Prophets and Kings, 714.

എല്ലാ പ്രവചനങ്ങളും ആദ്യം നിവൃത്തിയായ ദിവസങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രത്യേകമായി അന്ത്യദിനങ്ങളെയാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്; അതിനാൽ, ക്രി.മു. 538-വും രാജാവായ ദാര്യാവേശും, അതോടൊപ്പം ക്രി.മു. 536-വും രാജാവായ കൂരോശും, 1989-ലെ “അവസാനകാലത്തെ” പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു; ആ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരും പ്രസിഡന്റ് റീഗനെയും പ്രഥമ പ്രസിഡന്റ് ബുഷിനെയും മുൻകൂറായി പ്രതിരൂപീകരിക്കുന്നു. ക്രി.മു. 538-വും ക്രി.മു. 536-വും ഒരേയൊരു വഴിക്കുറിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന രണ്ടു തീയതികളായിട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കപ്പെടുന്നത്; ഇരു തീയതികളും നിവൃത്തിയാകുന്ന ഒരു വഴിക്കുറിയെയാണ് അവ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. “അവസാനകാലത്തെ” ആ വഴിക്കുറി രണ്ടു ചിഹ്നങ്ങൾകൊണ്ടാണ് ഘടിതമായിരിക്കുന്നത്; ചിലപ്പോൾ റീഗനും പ്രഥമ ബുഷും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ, ആ രണ്ടു ചിഹ്നങ്ങളും അതേ ഒരേ വർഷത്തിൽ തന്നെ നിവൃത്തിയാകുന്നു. എന്നാൽ അത് സാധാരണനിയമത്തിലെ ഒരു വ്യത്യാസമാണ്; കാരണം മോശെയുടെ കാലത്ത് “അവസാനകാലത്തെ” വഴിക്കുറി ഹാരോനും മോശെയും ഇരുവരുടെയും ജനനമായിരുന്നു, അതിന്നിടയിൽ മൂന്ന് വർഷത്തിന്റെ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ, ആറുമാസത്തെ വ്യത്യാസത്താൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെയും ക്രിസ്തുവിന്റെയും ജനനമായിരുന്നു.

“അവസാനകാലം” എന്നു പറയുമ്പോൾ, എതിർക്രിസ്തുവിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ അത് 1798യും 1799യും ആയിരുന്നു. ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവം പ്രവചനത്തിന്റെ ഒരു വിഷയമാണ്; അത് 1789-ൽ ആരംഭിച്ച്, നിയമിക്കപ്പെട്ട സമയത്ത് 1799-ൽ അവസാനിക്കുന്നവിധം പത്ത് വർഷം നീണ്ടുനിന്നു; 1798 നിയമിക്കപ്പെട്ട ഒരു സമയമായിരുന്നതുപോലെ തന്നേ. ഇവ ഒന്നിച്ചുകൂടെ മൃഗത്തിന് ഏല്പിക്കപ്പെട്ട മാരകമുറിവിനെയും, മൃഗത്തിന്മേൽ കയറി അതിന്മേൽ വാഴ്ച നടത്തിയിരുന്ന സ്ത്രീയെയും തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു. “മതിൽ” വഴിയായി തന്റെ സൈന്യത്തെ അകത്ത് കടത്തിവിട്ട് ശത്രുവിനെ തോൽപ്പിച്ച രാജാവായിരുന്നു ദാര്യാവു; “ഇരുമ്പുതിരശ്ശീലയുടെ” മതിൽ ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് തന്റെ ശത്രുവിനെ പരാജയപ്പെടുത്തിയ റീഗനെ അവൻ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. സൈറസ് ബുഷ് മൂപ്പനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു; കാരണം സൈറസ് മഹാനായ സൈറസ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു; അതുപോലെ ജോർജ് ബുഷ് മൂപ്പൻ വലിയ ബുഷും, ഇളയ ബുഷ് ചെറിയ ബുഷും ആകുന്നു.

ഈ രണ്ടു രാജാക്കളും അവർ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന രണ്ടു തീയതികളും വാസ്തവത്തിൽ ഒരു പ്രതീകമാണ്. ഒന്നാമത്തേത് ബാബേൽ എഴുപത് വർഷം ആധിപത്യം നടത്തുമെന്ന കാലഘട്ടത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ആ എഴുപത് വർഷത്തെ കാലപരിധി ക്രി.മു. 538-ൽ അതിനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയത്തെത്തുകയും ദാര്യാവേശിലൂടെ പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എഴുപത് വർഷത്തെ പ്രവാസത്തിന്റെ സമാപ്തി ക്രി.മു. 536-ൽ അതിനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയത്തെത്തുകയും കോരേശിലൂടെ പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവ ഒരുമിച്ച് പ്രവചനപ്രകാശം മുദ്രവിടപ്പെടേണ്ട “അവസാനകാലത്തെ” പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. 1798-ൽ വെളിപ്പാടു പുസ്തകം പതിനാലിലെ ഒന്നാമത്തെ ദൂതൻ “അവസാനകാലത്തിൽ” എത്തിച്ചേർന്നു; ആ ദൂതൻ “യേശുക്രിസ്തുവിനേക്കാൾ കുറഞ്ഞ വ്യക്തിത്വമൊന്നുമല്ലായിരുന്നു” എന്നു സിസ്റ്റർ വൈറ്റ് പറയുന്നു.

കൈറൂസിന്റെ മൂന്നാം ആണ്ടിൽ, ദൈവജനത്തിന്റെ പ്രഭുവുമായും ദൂതന്മാരുടെ മഹാദൂതനായും ഇരിക്കുന്ന മീഖായേൽ, കൈറൂസുമായി ഇടപെടുകയും, ദൈവജനത്തിന് യെരൂശലേമിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി നഗരവും വിശുദ്ധമന്ദിരവും വീഥികളും മതിലുകളും പുനർനിർമ്മിക്കുവാൻ അനുമതി നൽകുന്ന മൂന്ന് കല്പനകളിൽ ആദ്യത്തേതു കൈറൂസ് പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതിന്നു വഴിനടത്തുന്ന വെളിച്ചം സ്ഥിരീകരിക്കയും ചെയ്‌വാൻ ഇറങ്ങിവന്നു. ആ പ്രവൃത്തി, 1798-ൽ “അവസാനകാലത്തു” ആരംഭിച്ച ഒന്നാമത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും ദൂതന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിക്കു മുൻനിഴലായിരുന്നു.

ദാര്യ ാവേശിന്റെയും കോരേശിന്റെയും ദിവസങ്ങ ളിൽ അന്ത ്യ കാലത്ത ് മിഖായേലിന്റെ ഇറക്ക ം 1798-ൽ ആദ്യ ദൂതന്റെ വരവിനെ (പ്രതിനിധീകരിച്ച ു; ഇവ ഒരുമിച്ച ു “അന്ത ്യ കാലത്ത ്” 1989-ൽ അതേ ദൂതന്റെ വരവിനെയും അടയാളപ്പെ ടുത്ത ുന്ന ു. 1989 “അന്ത ്യ കാലത്ത ിന്റെ”

കാലഘട്ട ത്ത ിന് തുടക്ക മായി; അതും നിയമിതകാലമായിരുന്ന ു. ഒരു നിയമിതകാലം എന്ന ത് ഒരു പ്രവചനകാലപരിധിയുടെ അവസാനത്തെ സൂചിപ്പ ിക്ക ുന്ന ു. ആധുനിക ആത്മ ീയ യിസ്രായേലിന്റെ ആദ്യ "കാദേശിൽ" ഉണ്ട ായ 1863-ലെ കലാപം 1989-ൽ "നിയമിതകാലത്ത ിൽ" അവസാനിച്ച നൂറ്റ ി ഇരുപത്ത ാറ് വർഷങ്ങ ളുടെ ഒരു കാലഘട്ട ത്ത ിന്റെ ആരംഭമായിരുന്ന ു. നൂറ്റ ി ഇരുപത്ത ാറ് എന്ന ത് ആയിരത്ത ി ഇരുനൂറ്റ ി അറുപതിന്റെ ദശാംശം, അഥവാ പത്ത ിലൊന്ന ാണ്; 1798-ൽ ആയിരത്ത ി ഇരുനൂറ്റ ി അറുപത് വർഷങ്ങ ളുടെ അവസാനം ആദ്യ ദൂതന്റെ പ്രസ്ഥ ാനം ചരിത്രത്ത ിലേക്ക ് എത്ത ി. നൂറ്റ ി ഇരുപത്ത ാറ് വർഷങ്ങ ളുടെ അവസാ
1989-ൽ, മൂന്ന ാമത്തെ ദൂതന്റെ പ്രസ്ഥ ാനം ചരിത്രത്ത ിലേക്ക ് എത്ത

ദാനിയേൽ പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിന്റെ ഒന്നാം വാക്യത്തിൽ, പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചരിത്രം 1989-ലെ അന്ത്യകാലത്ത് സൈറസിനോടുകൂടി ആരംഭിക്കുന്നു എന്ന് തിരിച്ചറിയിക്കുന്നതിൽ ഗബ്രിയേൽ സൂക്ഷ്മനും കൃത്യനുമാണ്. അവിടെയുള്ള മഹാനായ സൈറസ്, തുടർന്ന് മൂന്നു രാജാക്കന്മാർ വരികയും പിന്നെ അവരൊക്കെയുംക്കാൾ വളരെ സമ്പന്നനായ ഒരു നാലാമത്തെ രാജാവും വരികയും ചെയ്യുന്ന മഹത്തായ ബുഷിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ഗ്രേക്ക്യയെ മുഴുവനും ഉണർത്തുന്ന ആ സമ്പന്നനായ നാലാമത്തെ രാജാവ്, 1989 മുതൽ എണ്ണുമ്പോൾ ആറാമത്തെ പ്രസിഡന്റാണ്.

പത്താം അധ്യായത്തിലെ സംഭവങ്ങളിൽ, ദാനിയേൽ ദുഃഖാചരണത്തിലിരിക്കുന്നവനായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു; ദർശനം കാണുന്ന തന്റെ ആ ദുഃഖാനുഭവത്തിൽ അവൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തോട് അനുരൂപനായി മാറ്റപ്പെടുന്നു. ഇരുപത്തൊന്നു ദിവസത്തെ ദുഃഖകാലം, പുനരുത്ഥാനത്തോടെ അവസാനിക്കുന്ന ഒരു മരണകാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. പത്താം അധ്യായത്തിൽ മിഖായേൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി വന്നിരിക്കുന്നു; യൂദാ ഏഴ്-ൽ, അവൻ ഇറങ്ങിവരുമ്പോൾ മോശെയെ ഉയിർപ്പിക്കുന്നു. വെളിപ്പാട് പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിൽ മോശെ (എലീയാവിനോടുകൂടെ) കൊല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്; അവർ മൂന്നു മുക്കാൽ പ്രതീകാത്മക ദിവസങ്ങൾ വീഥിയിൽ മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. തുടർന്ന് മോശെ (എലീയാവിനോടുകൂടെ) "ഒരു മഹാശബ്ദം"കൊണ്ടു ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

> മൂന്നര ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞശേഷം ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള ജീവന്റെ ആത്മാവ് അവരിൽ പ്രവേശിച്ചു; അവർ തങ്ങളുടെ കാലുകളിൽ നിന്നു; അവരെ കണ്ടവരിന്മേൽ വലിയ ഭയം വീണു. അപ്പോൾ അവരോടു, "ഇങ്ങോട്ട് മുകളിലേക്കു വരുവിൻ" എന്നു പറയുന്ന സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു മഹാശബ്ദം അവർ കേട്ടു. അവർ ഒരു മേഘത്തിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു ഉയർന്നു; അവരുടെ ശത്രുക്കൾ അവരെ കണ്ടു. വെളിപ്പാട് 11:11, 12.

പുനരുത്ഥ ാനം വരുത്ത ുന്ന "മഹാശബ്ദ ം" (പധാനദൂതന്റെ ശബ്ദ മാണ്; (പധാനദൂതൻ മീഖായേലാകുന്ന ു.

> കർത്താവുതാൻ തന്നേ ആജ്ഞാഘോഷത്തോടും പ്രധാനദൂതന്റെ സ്വരത്തോടും ദൈവത്തിന്റെ കാഹളത്തോടും കൂടെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിവരും; ക്രിസ്തുവിലുള്ള മരിച്ചവർ ആദ്യം ഉയിർത്തെഴുന്നേലക്കും. 1 തെസ്സലൊനീക്യർ 4:16.

മോശെയും ഏലീയാവും കൊല്ലപ്പെടുകയും പുനരുത്ഥാനമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്ന ചരിത്രം ഒരു ലക്ഷത്തി നാല്പത്തിനാലായിരത്തിന്റെ മുദ്രവെക്കലിന്റെ ചരിത്രമാണ്. ആ ചരിത്രം 2001 സെപ്റ്റംബർ 11-ന് വെളിപ്പാട് പതിനെട്ടാം അധ്യായത്തിലെ ദൂതന്റെ "ആദ്യ ശബ്ദം" കൊണ്ട് ആരംഭിച്ചു; ന്യൂയോർക്ക് നഗരത്തിലെ മഹത്തായ കെട്ടിടങ്ങൾ ഇടിച്ചുവീഴുമ്പോഴാണ് അത് എത്തുന്നതെന്ന് സഹോദരി വൈറ്റ് തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു. വെളിപ്പാട് പതിനെട്ടാം അധ്യായത്തിലെ "രണ്ടാം ശബ്ദം" അതിവേഗം വരാനിരിക്കുന്ന ഞായറാഴ്ച നിയമത്തിന്റെ സമയത്ത് മുഴങ്ങുന്നു; അപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ മറ്റൊരു ആട്ടിൻ കൂട്ടം ബാബിലോണിൽ നിന്നു വിളിച്ചുപുറത്തുവരുന്നു. അതുതന്നെയാണ് ആ ചരിത്രം, അഥവാ മുദ്രവെക്കലിന്റെ ചരിത്രം, അവിടെ "മാരെഹ്" ദർശനത്തിന്റെ സ്ത്രീലിംഗപ്രയോഗമായ "മാരാഹ്" ദർശനം നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ദാനിയേൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപത്തിലേക്കു മാറ്റപ്പെടുന്നതായി പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. അതു "കാരണാത്മക" ദർശനമാണ്; അതിനെ കാണുന്നവരിൽ അവർ കാണുന്ന രൂപം പുനരുത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടാൻ "കാരണമാകുന്ന" ദർശനം തന്നെയാണ് അത്.

മുദ്രയിടലിന്റെ ആ ചരിത്രവും, പത്താം അധ്യായത്തിലെ ദാനിയേലിന്റെ രൂപാന്തരവും, മോശെ, ഏലിയാവു, ദാനിയേൽ എന്നിവരാൽ പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്നവരെ അവൻ ഉയിർപ്പിക്കുകയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മിഖായേൽ ഇറങ്ങിവരുന്നതിനെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പ് മഹാദൂതന്റെ "വലിയ ശബ്ദം"കൊണ്ടാണ് നിർവഹിക്കുന്നത്; അങ്ങനെ, ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും ശബ്ദങ്ങളുടെ നടുവിൽ ഒരു മൂന്നാമത്തെ "ശബ്ദം" അവൻ നൽകുന്നു; ആ രണ്ടും ഒരേതന്നെയാണ്, കാരണം അവ രണ്ടും വെളിപ്പാട് പതിനെട്ടാം അധ്യായത്തിലെ ശബ്ദമാണ്. നടുവിലുള്ള ശബ്ദത്തിലാണ് മത്സരത്തിന്റെ പ്രതിനിധാനം കാണപ്പെടുന്നത്; കാരണം മിഖായേൽ മോശെയെ ഉയിർപ്പിച്ചപ്പോൾ, മത്സരത്തിന്റെ കർത്താവായ സാത്താൻ അവിടെ എതിർപ്പ് അറിയിക്കാനുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവൻ സാത്താനോടു വാദിച്ചില്ല.

> എങ്കിലും മഹാദൂതനായ മീഖായേൽ മോശെയുടെ ശരീരത്തെക്കുറിച്ച് പിശാചിനോടു വാദിച്ചു തർക്കിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ നേരെ ദൂഷണപരമായ കുറ്റാരോപണം ഉന്നയിപ്പാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല; പകരം, "കർത്താവു നിന്നെ ശാസിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. യൂദാ 7.

2001 സെപ്റ്റ ംബർ 11-ന് ആരംഭിച്ച ് ഉടൻ വരാനിരിക്ക ുന്ന ഞായറാഴ ്ചനിയമത്ത ിൽ അവസാനിക്ക ുന്ന മു ദ്രയിടൽ സമയത്ത ിന്റെ ആരംഭം “സത്യ ം” എന്ന ഒപ്പ ുകൊണ്ട ാണ് അടയാളപ്പെ ടുത്ത ിയിരിക്ക ുന്ന കാരണം ആ കാലയളവിന്റെ മധ്യേ , 2023 ജൂലൈയിൽ, മഹാദൂതന്റെ മഹാശബ്ദ ം തന്റെ മദ്ധ ്യ ശബ്ദ ം കേൾക്ക ാൻ തിരഞ്ഞെ ടുക്ക ുന്ന ക്രിസ ്തുവിലുള്ള മരിച്ച വരെ ഉയിർപ്പ ിക്ക ുന്ന പ്രവൃത്ത ി ആരംഭിച്ച ു 2001-ന് ശേഷം ഇരുപത്ത ിരണ്ട ് വർഷങ്ങ ൾക്ക ുശേഷമാണ് വരുന്ന തെന്ന ശ്രദ്ധ ിക്ക ുക; ഇരുപത്ത ിരണ്ട ് എന്ന ത് ഇരുനൂറിരുപതിന്റെ പത്ത ിലൊന്ന ാണ്; അത് ദൈവത്വ ത്ത ിനും മനുഷ്യ ത്വ ത്ത ിനുമിടയിലെ ബന്ധ ത്ത ിന്റെ പ്രതീകമാണ്, കൂടാതെ പുനഃസ്ഥ ാപനത്ത ിന്റെ പ്രതീകവും ആകുന്ന ു.

2023 ജൂലൈയിൽ, യേശുക്രിസ്തുവെന്ന വ്യക്തിത്വത്തേക്കാൾ കുറഞ്ഞവനല്ലാത്ത, സത്യമായവനും മിഖായേലും ആയ, തന്റെ കയ്യിൽ ഒരു സന്ദേശവുമായി ഇറങ്ങിവരുന്ന ആൽഫയും ഒമേഗയും ആയ ശക്തനായ ദൂതൻ. അവന്റെ കയ്യിലുള്ള ചെറിയ പുസ്തകം അവസാന നാളുകളുവരെയും മുദ്രയിട്ടുവെച്ചിരുന്ന ദാനിയേലിന്റെ ഭാഗമാണ്.

> “വെളിപ്പാടിൽ ബൈബിളിലെ സകല പുസ്തകങ്ങളും സംഗമിച്ച് സമാപിക്കുന്നു. ഇവിടെ ദാനിയേൽ പുസ്തകത്തിന്റെ പൂരകഭാഗം ഉണ്ട്. ഒന്നാകുന്നത് ഒരു പ്രവചനമാണ്; മറ്റൊന്നാകുന്നത് ഒരു വെളിപ്പാടാണ്. മുദ്രയിട്ടിരുന്നതു വെളിപ്പാട് പുസ്തകം അല്ല, എന്നാൽ അന്ത്യകാലങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ട ദാനിയേലിന്റെ പ്രവചനത്തിലെ ആ ഭാഗമാണ്. ദൂതൻ ഇപ്രകാരം കല്പിച്ചു: ‘എന്നാൽ ദാനിയേലേ, നീ ഈ വചനങ്ങളെ അടച്ചുവെക്കയും പുസ്തകത്തെ അന്ത്യകാലംവരെ മുദ്രയിടുകയും ചെയ്ക.’ ദാനിയേൽ 12:4.” അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികൾ, 585.

ദാനിയേലിന്റെ പ്രവചനത്തിൽ അന്ത്യദിവസങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭാഗം പതിനൊന്നാം അധ്യായമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച്, പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിലെ അവസാന ആറു വാക്യങ്ങളാണ് അത്; എന്നാൽ അതിലും കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ, ആ അവസാന ആറു വാക്യങ്ങളിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന, അധ്യായത്തിനുള്ളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചരിത്രങ്ങളാണ് അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

> “നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ സമയം ഇല്ല. കഷ്ടകാലങ്ങൾ നമ്മുടെ മുമ്പിലുണ്ട്. ലോകം യുദ്ധത്തിന്റെ ആത്മാവാൽ കലക്കി ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. ഉടൻതന്നെ പ്രവചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട കഷ്ടദൃശ്യങ്ങൾ സംഭവിക്കും. ദാനിയേലിന്റെ പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിലുള്ള പ്രവചനം അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ നിവൃത്തിയിലേക്കു ഏതാണ്ട് എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രവചനത്തിന്റെ നിവൃത്തിയായി സംഭവിച്ച ചരിത്രത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം വീണ്ടും ആവർത്തിക്കപ്പെടും.” Manuscript Releases, number 13, 394.

ദാനിയേൽ പുസ്തകത്തിലെ പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിലെ പതിനാറാം വാക്യം, നാലപ്പത്തൊന്നാം വാക്യത്തിൽ വീണ്ടും ആവർത്തിക്ക ചരിത്രത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു; കാരണം ആ വാക്യത്തിൽ വടക്കൻ രാജാവ് മഹിമയുള്ള ദേശത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. പതിനാറാം വാക്യത്തിലെ ചരിത്രം, റോമൻ സേനാനായകനായ പോംപേയി യെഹൂദയെയും യെരൂശലേമിനെയും അടിമത്തത്തിലാക്കികൊണ്ടുവന്ന സമയത്തെ തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു.

> എന്നാൽ അവന്റെ നേരെ വരുന്നവൻ തന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കും; അവന്റെ മുമ്പിൽ ആരും നിലകൊള്ളുകയില്ല; അവൻ മഹത്വമുള്ള ദേശത്ത് നിൽക്കും; അത് അവന്റെ കയ്യാൽ നശിച്ചുപോകും. ദാനിയേൽ 11:16.

ഈ വാക്യത്തിന് മുമ്പിലുള്ള വാക്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് ഈ വാക്യത്തെ ഒരു ആധാരബിന്ദുവായി ഉപയോഗിക്കുവാനാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്; അതിനാൽ ആദ്യം ഈ ബോധ്യം സ്ഥാപിക്കാം. മൂന്നും നാലും വാക്യങ്ങളിൽ മഹാനായ അലക്സാണ്ടറുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വിഭജനത്തിനു ശേഷം തുടരുന്ന ചരിത്രം 1989-ൽ ആരംഭിക്കുന്നു എന്നും, തുടർന്ന് നിലവിലെ യുക്രെയ്നിയൻ യുദ്ധത്തെയും, പാശ്ചാത്യശക്തികളിന്മേലുള്ള പുടിന്റെ വിജയത്തെയും, പിന്നെ പതിനാറാം വാക്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന പുടിന്റെ തുടർപരാജയത്തെയും അത് തിരിച്ചറിയുന്നു എന്നും ഞങ്ങൾ കാണിച്ചുതരുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

> “വടക്കൻ രാജാവായ അന്ത്യോഖുസിന്റെ മുമ്പിൽ ഈജിപ്തിന് നിലകൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ തന്റെ നേരെ വന്നിരുന്ന റോമാക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അന്ത്യോഖുസിനും നിലകൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഉയർന്നു വരികയായിരുന്നു ഈ ശക്തിക്കെതിരെ ഇനി യാതൊരു രാജ്യങ്ങൾക്കും പ്രതിരോധിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ക്രി.മു. 65-ൽ പൊംപേയൂസ് അന്ത്യോഖുസ് ഏഷ്യാറ്റിക്കസിനെ അവന്റെ കൈവശങ്ങളിലെ അവകാശങ്ങളിൽ നിന്ന് വഞ്ചിച്ച്, സിറിയയെ ഒരു റോമൻ പ്രവിശ്യയായി ചുരുക്കിയപ്പോൾ, സിറിയ ജയിക്കപ്പെടുകയും റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ചേർക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.”

> “അതു തന്നെയുള്ള ശക്തി വിശുദ്ധദേശത്തിലും നിലകൊണ്ട് അതിനെ വിഴുങ്ങിക്കളയേണ്ടതുമായിരുന്നു. കി.മു. 161-ൽ ദൈവജനമായ യെഹൂദരോടു സഖ്യബന്ധം സ്ഥാപിച്ചതിലൂടെ റോം ബന്ധപ്പെട്ടു; ആ തീയതി മുതൽ അതു പ്രവാചക കലണ്ടറിൽ ഒരു പ്രമുഖ സ്ഥാനമെടുക്കുന്നു. എന്നാൽ, കി.മു. 63 വരെ യാഥാർത്ഥ്യമായ ജയത്തിലൂടെ യെഹൂദ്യയുടെ മേൽ അധികാരപരിധി അതു സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നില്ല; അതും പിന്നീടു താഴെ പറയുന്ന രീതിയിലായിരുന്നു.”

> “പോന്തുസിന്റെ രാജാവായ മിത്രിദാതേസിനെതിരായ തന്റെ ദൗത്യത്തിൽനിന്ന് പോംപേയ് മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ, യൂദേയയുടെ

കിരീടത്തിനായി മത്സരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രണ്ടുപേർ—ഹിർക്കാന
അരിസ്റ്റോബുലുസും—പരസ്പരം പോരാട്ടത്തിലായിരുന്നു. അവരുടെ
കേസ് പോംപേയുടെ മുമ്പാകെ കൊണ്ടുവന്നു; അരിസ്റ്റോബുലുസിന്റെ
അവകാശവാദങ്ങളുടെ അന്യായത അദ്ദേഹം ഉടൻ ഗ്രഹിച്ചു. എങ്കിലും,
ഏറെക്കാലമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന അറേബ്യയിലെ ദൗത്യം
കഴിഞ്ഞശേഷം മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ വിധിനിർണ്ണയം നടത്തൂ
എന്നും, തുടർന്ന് മടങ്ങിവന്ന് നീതിയുക്തവും യുക്തമായതുമായ
രീതിയിൽ അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ തീർപ്പാക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം
ആഗ്രഹിച്ചു. പോംപേയുടെ യഥാർത്ഥ മനോഭാവം ഗ്രഹിച്ച
അരിസ്റ്റോബുലുസ് തിടുക്കത്തിൽ യൂദേയയിലേക്കു മടങ്ങി, തന്റെ
പ്രജകളെ ആയുധസജ്ജരാക്കി, ശക്തമായ പ്രതിരോധത്തിനായി
ഒരുങ്ങി; മറ്റൊരാൾക്കു വിധിക്കപ്പെടുമെന്നു താൻ മുൻകൂട്ടി കണ്ടി
കിരീടം എന്തു വിലകൊടുത്തും കൈവശം
വെച്ചുതന്നെയിരിക്കണമെന്ന ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ. പോംപേയ് ആ
ഒളിച്ചോടിയവനെ അടുത്തുതന്നെ പിന്തുടർന്നു. അവൻ
യെരൂശലേമിനോടടുത്തെത്തിയപ്പോൾ, തന്റെ നടപടിയെക്കുറിച്ച്
അരിസ്റ്റോബുലുസ് അനുതപിക്കാൻ തുടങ്ങി; അപ്പോൾ അവൻ പുറത്ത്
വന്ന് പോംപേയിയെ കണ്ടുമുട്ടി, സമ്പൂർണ്ണ കീഴടങ്ങലും വലിയ
ധനരാശികളും വാഗ്ദാനം ചെയ്തു കാര്യങ്ങൾ ഒത്തുതീർക്കാൻ ശ്രമിച്ചു
ഈ നിർദേശം സമ്മതിച്ച പോംപേയ്, പണം സ്വീകരിക്കാൻ
സൈനികരുടെ ഒരു വിഭാഗത്തെ നയിച്ചുകൊണ്ട് ഗബീനിയുസിനെ
അയച്ചു. എന്നാൽ ആ ലെഫ്റ്റനന്റ്-ജനറൽ
യെരൂശലേമിലെത്തിയപ്പോൾ, നഗരത്തിന്റെ കവാടങ്ങൾ തന്റെ
നേരെ അടച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു; കൂടാതെ നഗരമതിലുകളുടെ
മുകളിൽനിന്ന്, ഈ ഉടമ്പടിയിൽ നഗരം നിലകൊള്ളുകയില്ലെന്നു
അവനോടു അറിയിച്ചു."

"ഈവിധം ശിക്ഷയില്ലാതെ വഞ്ചിക്കപ്പെടാതിരിക്കേണ്ടതിനാൽ,
പോംപെയ് തനിക്കൊപ്പമിരുത്തിയിരുന്ന അരിസ്റ്റോബുലോസിനെ
ബന്ധനങ്ങളിൽ ആക്കി, ഉടൻ തന്നേ തന്റെ മുഴുവൻ സൈന്യവുമായി
യെരൂശലേമിനെതിരെ കുതിച്ചു. അരിസ്റ്റോബുലോസിന്റെ പക്ഷക്കാർ
ആ സ്ഥലത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങി; ഹൈർകനോസിന്റെ
പക്ഷക്കാർ കവാടങ്ങൾ തുറക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായി. പിന്നിലുള്ള
ഭൂരിപക്ഷമായിരുന്നതിനാലും മേൽക്കൈ നേടിയതിനാലും,
പോംപെയ്ക്ക് നഗരത്തിലേക്ക് സ്വതന്ത്ര പ്രവേശനം ലഭിച്ചു.
അതിനെത്തുടർന്ന്, അരിസ്റ്റോബുലോസിന്റെ അനുയായികൾ
ദേവാലയപർവ്വതത്തിലേക്ക് പിൻവാങ്ങി; ആ സ്ഥലത്തെ
പ്രതിരോധിക്കുവാൻ അവർ എത്ര ദൃഢനിശ്ചയത്തിലായിരുന്നോ, അത്ര
തന്നേ അതിനെ കീഴടക്കുവാൻ പോംപെയും ദൃഢസങ്കല്പനായിരുന്നു.
മൂന്ന് മാസങ്ങളുടെ അവസാനം, ആക്രമണം നടത്തുവാൻ മതിലിൽ
മതിയാകുന്നത്ര ഒരു ഭേദം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു; പിന്നെ ആ സ്ഥലം വാളി
മൂർച്ചയാൽ പിടിച്ചടക്കപ്പെട്ടു. തുടർന്ന് ഉണ്ടായ ഭയാനകമായ
സംഹാരത്തിൽ പന്ത്രണ്ടായിരം പേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ആ സമയത്ത്
ദൈവാരാധനയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന പുരോഹിതന്മാർ, ശാന്തമായ

കയ്യേ ാടും അചഞ്ച ലമായ ഉദ്ദേ ശത്തേ ാടും കൂടെ, ചുറ്റ ുമെങ്ങ ും അവരുടെ സുഹൃത്ത ുകൾ സംഹാരത്ത ിന് ഏല ്പിക്ക പ്പെ ട്ട ിരിക്കെ , പലപ്പേ ാഴും അവരുടെ സ്വ ന്ത ം രക്ത ം അവരുടെ ബലികളുടേതുമായി കലർന്ന ിരിക്കെ പോലും, ഭ്രാന്ത മായ കലഹത്തെ ഗ്രഹിക്ക ാത്ത വരെപ്പേ ാലെ തങ്ങ ളുടെ പതിവുപണി തുടർന്ന ുപോവുന്ന തു കാണുന്ന ത് ഹൃദയഭേദകമായ ദൃശ്യ മാണെന്ന ് ചരിത്രകാരൻ നിരീക്ഷ ിക്ക ുന്ന ു.”

“യുദ്ധത്തിന് അറുതി വരുത്തിയ ശേഷം, പോംപേയ് യെരൂശലേമിന്റെ മതിലുകൾ തകർത്തു, യെഹൂദ്യയുടെ അധികാരപരിധിയിൽപ്പെട്ട നിരവധി നഗരങ്ങളെ സിറിയയുടെ അധികാരപരിധിയിലേക്കു മാറ്റുകയും യെഹൂദന്മാരിന്മേൽ നികുതി ചുമത്തുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ, ആദ്യമായി, യെരൂശലേം ജയവിജയത്തിലൂടെ ആ ശക്തിയുടെ കയ്യിലായി; അതു ‘മഹിമയുള്ള ദേശത്തെ’ പൂർണ്ണമായി ദഹിപ്പിച്ചുകളയുവോളം തന്റെ ഇരുമ്പുപിടിയിൽ പിടിച്ചിരുത്തേണ്ടതായിരുന്നു.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

ഈ പഠനം നമ്മുടെ അടുത്ത ലേഖനത്തിൽ നാം തുടരും.

ദൈവജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വിവാദമോ കലക്കമോ ഇല്ലെന്ന വസ്തുതയെ അവർ ശുദ്ധോപദേശം ഉറച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിനുള്ള നിർണായക തെളിവായി കണക്കാക്കരുത്. സത്യവും പിശകും തമ്മിൽ അവർ വ്യക്തമായി വേർതിരിച്ചറിയുന്നില്ലായിരിക്കാമെന്നു ഭയപ്പെടേണ്ട കാരണമുണ്ട്. തിരുവെഴുത്തുകളുടെ അന്വേഷണത്തിലൂടെ പുതിയ ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർന്നുവരാതിരിക്കുമ്പോഴും, തങ്ങൾക്ക് സത്യമുണ്ടെന്നു ഉറപ്പാക്കുന്നതിനായി മനുഷ്യർ സ്വയം ബൈബിൾ പരിശോധിച്ചു അന്വേഷിക്കേണ്ടവിധം അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉദിക്കാതിരിക്കുമ്പോഴും, പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ഇന്നും അനേകർ പരമ്പരാഗത ആചാരങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിക്കുകയും തങ്ങൾ എന്തിനെ ആരാധിക്കുന്നു എന്നു അറിയാതെയെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇപ്പേ ാഴുള്ള സത്യ ത്തെ ക്ക ുറിച്ച ുള്ള അറിവ് തങ്ങ ൾക്ക ുണ്ടെ അവകാശപ്പെ ടുന്ന അനേകർ തങ്ങ ൾ എന്ത ് വിശ്വ സിക്ക ുന്ന ു എന്ന അറിയുന്ന ില്ലെ ന്ന ു എനിക്ക ് കാണിച്ച ുതന്ന ു. തങ്ങ ളുടെ വിശ്വ ാസത്ത ിന്റെ തെളിവുകൾ അവർ മനസ്സ ിലാക്ക ുന്ന ില്ല . ഇക്ക ാലത്തേ ക്ക ുള്ള പ്രവർത്ത ിയുടെ പ്രാധാന്യ ം അവർക്ക ു യഥാർത്ഥ മായി ഗ്രഹിച്ച ിട്ട ില്ല . പരീക്ഷ ണസമയം വരുമ്പേ ാൾ, ഇപ്പേ ാ മറ്റ ുള്ള വരോടു പ്രസംഗിച്ച ുകൊണ്ട ിരിക്ക ുന്ന വരിൽ ചിലർ തങ്ങ ൾ കൈക്കൊ ള്ള ുന്ന നിലപാടുകൾ പരിശോധിക്ക ുമ്പേ ാൾ, തൃപ ്തികരമായ കാരണം നൽകാൻ കഴിയാത്ത അനേകം കാര്യ ങ്ങ ൾ അവയിൽ ഉണ്ടെ ന്ന ു കണ്ടെ ത്ത ും. ഇങ്ങ നെ പരീക്ഷ ിക്ക പ്പെ ടുന്ന തുവ മഹത്ത ായ അജ്ഞ ത അവർ അറിയുകയില്ല ായിരുന്ന ു. കൂടാതെ, സഭയിൽ തങ്ങ ൾ വിശ്വ സിക്ക ുന്ന തു തങ്ങ ൾ മനസ്സ ിലാക്ക ുന്ന ു

സ്വാഭാവികമായി ധരിക്കുന്ന അനേകരുണ്ട്; എന്നാൽ, വാദപ്രതിവാദം ഉദിക്കുന്നത് വരെ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ബലഹീനത അവർ അറിയുന്നില്ല സമാനവിശ്വാസമുള്ളവരിൽ നിന്ന് വേർപെടുകയും തങ്ങളുടെ വിശ്വാസം വിശദീകരിക്കേണ്ടതിന് ഒറ്റയ്ക്കും ഏകാകിയായും നിലകൊള്ളാൻ നിർബന്ധിതരാകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, തങ്ങൾ സത്യമായി അംഗീകരിച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തങ്ങളു ധാരണകൾ എത്രമാത്രം ആശയക്കുഴപ്പമുള്ളവയാണെന്ന് കണ്ടു അവർ അതിശയിക്കും. നിശ്ചയം ഇത്രയെങ്കിലും സത്യമാണ്: നമ്മുടെ ഇടയിൽ ജീവനുള്ള ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു അകന്നുപോക്കുണ്ടായി, മനുഷ്യജ്ഞാനത്തെ ദൈവിക ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് വെച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യരിലേക്കുള്ള ഒരു തിരിവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന

“ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ ഉണർത്തും; മറ്റു മാർഗങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ടാൽ, അവരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നോപദേശങ്ങൾ കടന്നുവരും; അവ അവരെ അരിച്ചെടുക്കുകയും, ഗോതമ്പിൽനിന്ന് പതിരിനെ വേർതിരിക്കുകയും ചെയ്യും. കർത്താവ് തന്റെ വചനം വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവരോടും ഉറക്കത്തിൽനിന്ന് ഉണരുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ സമയത്തിന് യോജിച്ച വിലയേറിയ വെളിച്ചം വന്നിരിക്കുന്നു. അതു നമ്മെ തൊട്ടടുത്തുതന്നെ പതിയിരിക്കുന്ന അപകടങ്ങളെ കാണിച്ചുതരുന്ന ബൈബിൾസത്യമാണ്. ഈ വെളിച്ചം നമ്മെ തിരുവെഴുത്തുകളെ ഉത്സാഹപൂർവ്വം പഠിക്കാനും, നാം കൈവശം വച്ചിരിക്കുന്ന നിലപാടുകളെ അത്യന്തം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കാനും നയിക്കേണ്ടതാണ്. സത്യത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും നിലപാടുകളും പ്രാർത്ഥനയോടും ഉപവാസത്തോടും കൂടി സമഗ്രമായും സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടെയും അന്വേഷിക്കപ്പെടണമെന്നതാണ് ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം. വിശ്വാസികൾ സത്യം എന്താണെന്ന കാര്യത്തിൽ അനുമാനങ്ങളിലോ വ്യക്തമായി നിർവചിക്കപ്പെടാത്ത ധാരണകളിലോ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കരുത്. അവരുടെ വിശ്വാസം ദൈവവചനത്തിൽ ദൃഢമായി അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കണം; അങ്ങനെ പരീക്ഷണസമയം വരികയും, അവരുടെ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് ഉത്തരമരുളുവാൻ അവർ സഭാസമിതികളുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, തങ്ങളിലുള്ള പ്രത്യാശയ്ക്ക് കാരണമെന്തെന്നു സൗമ്യതയോടും ഭയഭക്തിയോടും കൂടി വ്യക്തമാക്കുവാൻ അവർക്ക് കഴിവുണ്ടാകേണ്ടതാകുന്നു.”

“പ്രക്ഷുബ്ധരാകുക, പ്രക്ഷുബ്ധരാകുക, പ്രക്ഷുബ്ധരാകുക. നാം ലോകത്തിന്റെ മുമ്പാകെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ നമുക്ക ജീവനുള്ള യാഥാർഥ്യമായിരിക്കണം. നാം വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളായി കണക്കാക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങ പ്രതിരോധിക്കുമ്പോൾ പൂർണ്ണമായും ശുദ്ധമല്ലാത്ത വാദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാൻ നമുക്ക് ഒരിക്കലും സ്വയം അനുവദിക്കരുതെന്നത് അത്യന്തം പ്രധാനമാണ്. അവ എതിരാളിയെ നിശ്ശബ്ദനാക്കാൻ ഉപകരിച്ചേക്കാം; എന്നാൽ അവ സത്യത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്നില്ല. ശുദ്ധവും ഉറച്ചതുമായ വാദങ്ങളെയാണ് അവതരിപ്പിക്കേണ്ടത്; അവ നമ്മുടെ എതിരാളികളെ നിശ്ശബ്ദരാക്കുക മാത്രമല്ല, ഏറ്റവും അടുത്ത

ഏറ്റ വും സൂക്ഷ ്മമായും പരിശോധിക്ക ുന്ന പരിശോധനയെയും സഹിച്ച ുനിൽക്ക ുന്ന തായിരിക്ക ണം. തർക്ക ശാസ്ത്ര ജ്ഞ രായി സ്വ അഭ്യ സിച്ച വരോടുകൂടെ, അവർ ദൈവവചനം നീതിപൂർവ്വ ം കൈകാര്യ ം ചെയ്യ ാതിരിക്ക ാനുള്ള വലിയൊരു അപകടം നിലനിൽക്ക ുന്ന ു. ഒരു എതിരാളിയെ നേരിടുമ്പേ ാൾ, വിശ്വ ാസിക്ക ു മാത്ര മായി ആത്മ വിശ്വ ാസം നൽകുവാൻ ശ്ര മിക്ക ുന്ന തിനുപകരം, അവന്റെ മനസ്സ ിൽ ബോധ്യ ബലം ഉണർത്ത ുന്ന വിധത്ത ിൽ വിഷയങ്ങ ളെ അവതരിപ്പ ിക്ക ുകയെന്ന താകണം നമ്മ ുടെ ആത്മ ാർത്ഥ മായ പരിശ്ര മം.”

“മനുഷ്യന്റെ ബൗദ്ധിക പുരോഗതി എത്രയായാലും, കൂടുതലായ വെളിച്ചത്തിനായി തിരുവെഴുത്തുകളെ ആഴത്തോടെയും നിരന്തരം അന്വേഷിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലെന്നു ഒരു നിമിഷംപോലും അവൻ വിചാരിക്കരുത്. ഒരു ജനമായി നാം ഓരോരുത്തരും പ്രവചനത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളാകുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. ദൈവം നമ്മെ മുമ്പാകെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഏതു വെളിച്ചകിരണവും തിരിച്ചറിയേണ്ടതിന്നു നാം ആത്മാർത്ഥതയോടെ ജാഗരിച്ചിരിക്കണം. സത്യത്തിന്റെ ആദ്യ മിന്നലുകൾ നാം പിടിച്ചെടുക്കേണ്ടതാണ്; പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വമായ പഠനത്തിലൂടെ കൂടുതൽ തെളിഞ്ഞ വെളിച്ചം ലഭിക്കാം; അതിനെ മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പാകെ അവതരിപ്പിക്കാനും കഴിയും.”

“ദൈവത്തിന്റെ ജനങ്ങൾ സുഖസൗകര്യത്തിൽ തൃപ്തരായി, തങ്ങൾക്കിപ്പോഴുള്ള പ്രകാശത്തിൽ സംതൃപ്തരായി ഇരിക്കുമ്പോൾ, അവൻ അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതല്ലെന്ന് നമുക്ക് ഉറപ്പായി അറിയാം. അവർക്കായി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന പ്രകാശവും നിരന്തരം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വെളിച്ചവും സ്വീകരിക്കേണ്ടതിന്നു അവർ എപ്പോഴും മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നതാണ് അവന്റെ ഇഷ്ടം. സഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലപാട് ദൈവത്തിന് പ്രസാദകരമല്ല. കൂടുതൽ സത്യത്തിനും മഹത്തായ പ്രകാശത്തിനും യാതൊരു ആവശ്യവുമില്ലെന്നു അവർക്കു തോന്നിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു ആത്മവിശ്വാസം അകത്തു കടന്നുവന്നിരിക്കുന്നു. നാം ജീവിക്കുന്നത് സാത്താൻ നമ്മുടെ വലതുവശത്തും ഇടതുവശത്തും, മുമ്പിലും പിന്നിലും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലത്താണ്; എങ്കിലും ഒരു ജനമെന്ന നിലയിൽ നാം ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. തന്റെ ജനത്തെ പ്രവർത്തനത്തിലേക്കു ഉണർത്തുന്ന ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെടണമെന്നതാണ് ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം.” Testimonies, volume 5, 707, 708.